

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 25CoCsp/2/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119244014
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Soňa Vacková
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2020:6119244014.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Sone Vackovej a členiek senátu JUDr. Lýdie Gálisovej a JUDr. Márie Malíkovej v právnej veci žalobcu: MINIHOTOVOST SE, so sídlom námestí T. G. Masaryka 2392/17, 690 02 Břeclav, Česká republika, IČ: 043 55 211, zastúpeného: JUDr. Katarína Hegedúšová, advokátka so sídlom Majerníkova 3479/3A, 841 05 Bratislava, proti žalovanej: J. K., narodená XX.XX.XXXX, bytom XXX XX N., o zaplatenie sumy 100 eur s príslušenstvom a nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 12 eur, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Nitra zo dňa 28. októbra 2019 č.k. 10Csp/100/2019-102, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.

Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

o d ô v o d n e n i e :

1.1. Súd prvej inštancie rozsudkom zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 100 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24.10.2016 do zaplatenia a zaplatenia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 12 eur. Žalovanej nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi nepriznal. Svoje rozhodnutie právne zdôvodnil ustanoveniami § 138, § 116 ods. 2, 297 písm. b) Civilného sporového poriadku, § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov.

1.2. Konštatoval, že z listiny označenej ako smlouva o zápůjčce č. XXXXXX vyhotovenej v českom jazyku, ktorá mala byť uzavretá podľa českého práva nevyplyva, kde bola uzavretá ani, že sa zmluvné strany dohodli na českom rozhodnom práve, pričom ani nie je podpísaná zmluvnými stranami. Z obsahu tejto listiny zistil, že zmluvu mala dňa 15.03.2016 uzavrieť česká spoločnosť MINIHOTOVOST a.s., IČ: 043 55 211, ako veriteľ, a žalovaná, ako dlžník. Jej predmetom mala byť pôžička sumy 100 eur za odmenu 28 eur, celková dlžná čiastka tak mala byť 128 eur, deň splatnosti 12.04.2016 a RPSN 2290,09 %. Z výpisu z obchodného rejstříku ČR zistil, že veriteľ vznikol 28.08.2015 a 15.11.2016 bola zapísaná zmena jeho právnej formy z akciovej spoločnosti na európsku spoločnosť a názvu z MINIHOTOVOST a.s. na MINIHOTOVOST SE. Z registra licencovaných poskytovateľov spotrebiteľských úverov zverejnenom na www.nbs.sk zistil, že veriteľ a ani žalobca nemajú povolenie na poskytovanie peňažných prostriedkov, ktoré sú spotrebiteľským úverom na území Slovenskej republiky. Z výpisu z obchodného registra SR zistil, že dňa 31.03.2015 vznikla slovenská obchodná spoločnosť MINIHOTOVOSTĚ a.s., IČO: 35852453, ktorá zanikla 16.06.2017 v dôsledku predaja časti podniku a následného zlúčenia so žalobcom. V konaní nebolo preukázané kto poskytol žalovanej 100 eur a ani, že jej 100 eur bolo poskytnutých.

1.3. Vykonaným dokazovaním mal preukázané, že uvedenú zmluvu mal so žalovanou, ako dlžníčkou, uzavrieť právny predchodca žalobcu česká obchodná spoločnosť MINIHOTOVOST a.s., ako veriteľ. Hoci zmluva bola vyhotovená v českom jazyku a podľa jej obsahu mala byť uzavretá podľa zákonov

Českej republiky, nevyplývalo z nej, že v Českej republike aj bola uzavretá, ani že sa zmluvné strany dohodli na použití českého práva, ako rozhodného práva na ich zmluvný vzťah, resp. že pôžička alebo úver bol žalovanej poskytnutý v Českej republike. Pretože veriteľ pri uzatváraní zmluvy a plnení z nej konal ako dodávateľ a žalovaná ako spotrebiteľ uzavrel, že ide o spotrebiteľskú zmluvu. Nakoľko žalovaná má trvalý pobyt na území Slovenskej republiky a podľa tvrdenia žalobcu aj veriteľa požiadala o pôžičku, resp. úver cez www.minihotovost.sk, ktorá je slovenskou webovou stránkou, a nebola preukázaná dohoda o použití českého práva, konštatoval, že na tento zmluvný vzťah sa vzťahuje zákon č. 129/2010 Z.z. Keďže v konaní nebolo preukázané, že veriteľ žalovanej poskytol peňažné prostriedky v Českej republike, konštatoval, že jej ich poskytol v Slovenskej republike, napriek tomu, že na to nemá povolenie, pričom skutočnosť, že má povolenie poskytovať pôžičky a úvery v Českej republike, na to nemá vplyv. Z uvedených dôvodov dospel súd prvej inštancie k záveru, že uvedená zmluva je podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. neplatná. Navyše predložená zmluva nie je podpísaná ani jednou zmluvnou stranou a žalobca ani na výzvu súdu nepreukázal, že medzi veriteľom a žalovanou existoval zmluvný vzťah na jej základe a ani to, že veriteľ poskytol žalovanej peňažné prostriedky vo výške 100 eur. Z uvedeného dôvodu dospel k záveru, že v konaní nebolo preukázané ani to, že by mal žalobca nárok na vydanie týchto peňažných prostriedkov od žalovanej titulom bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka. Uviedol, že žalobca od žalovanej požadoval aj zaplatenie 12 eur, titulom nákladov na vymáhanie pohľadávky podľa § 121 ods. 3 Občianskeho zákonníka, ktorý nárok mal byť dohodnutý v zmluve. Vzhľadom na záver, že zmluva je neplatná, žalobu ani v tejto časti nepovažoval za dôvodnú.

1.4. O náhrade trov konania rozhodol podľa § 262 ods. 1 CSP, ale pretože v konaní úspešnej žalovanej žiadne trovy nevznikli, tak jej ich náhradu podľa § 255 ods. 1 CSP proti neúspešnému žalobcovi nepriznal.

2.1. Žalobca podal v zákonnej lehote odvolanie a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Dôvodil, že v konaní došlo k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. f) CSP „súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam“ a k vade uvedenej v § 365 ods. 1 písm. h) CSP „rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.“

2.2. Zopakoval svoje tvrdenia uvedené v žalobe. Uviedol, že nesúhlasí s konštatovaním súdu prvej inštancie, podľa ktorého neuniesol dôkazné bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno pri preukázaní dôvodu uplatňovaného nároku. Mal za to, že ním uplatňovaný nárok bol dostatočne preukázaný a podložený listinnými dôkazmi priloženými k žalobe. K tvrdeniam týkajúcim sa povolenia na poskytovanie úverov uviedol, že spoločnosť MINIHOTOVOST, SE, je zapísaná v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou, ktorý je prístupný na www.cnb.cz v sekcii Seznamy a evidence/ Seznamy regulovaných a registrovaných subjektů/Základní seznamy/Poskytovatelé a zprostředkovatelé spotřebitelského úvěru/nebankovní poskytovatelé spotřebitelského úvěru a tiež aj v obchodním rejstříku dostupnom na www.justice.cz. V zmysle uvedeného je oprávnená poskytovať úvery na základe licencie České národní banky podľa zákona č. 257/2016 Sb. o spotřebitelském úvěru.

3. Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

4. Krajský súd v Nitre ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané stranou sporu v zákonom stanovenej lehote na podanie odvolania (§ 359, 362 ods. 1 CSP) a zistení, že spĺňa náležitosti § 363 CSP, viazaný dôvodmi a rozsahom odvolania (§ 379, § 380 CSP), viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie (§ 383 CSP), bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP) vec prejednal s verejným vyhlásením rozhodnutia (§ 219 ods. 3 CSP). Dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné, preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie v podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil.

5. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

6.1. V predmetnej veci sa žalobca domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 100 eur spolu s úrokom z omeškania 5 % ročne od 24.10.2016 do zaplatenia a zaplatenia nákladov spojených s uplatnením pohľadávky 12 eur.

6.2. Súd prvej inštancie žalobu zamietol. Na odvolanie žalobcu bol rozsudok súdu prvej inštancie predmetom skúmania odvolacím súdom.

7. Podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, ak osoba bez povolenia poskytne peňažné prostriedky, ktoré by inak boli spotrebiteľským úverom, uzatvorená zmluva je neplatná. Ak vznikne spotrebiteľovi povinnosť vydať poskytnuté finančné plnenie, osoba podľa prvej vety je povinná umožniť spotrebiteľovi uhradiť len skutočne poskytnuté finančné plnenie v splátkach a lehote, ktorá však nesmie byť kratšia ako lehota, v ktorej by mal spotrebiteľ vrátiť finančné plnenie, ak by neexistoval dôvod neplatnosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere; tým nie je dotknuté právo zmluvných strán dohodnúť sa na dlhšej lehote na vrátenie poskytnutého finančného plnenia a právo spotrebiteľa vrátiť poskytnuté finančné plnenie naraz alebo v splátkach v lehote kratšej, ako bola dohodnutá v zmluve podľa prvej vety.

8. Odvolací preskúmal napadnutý rozsudok z hľadiska odvolacích dôvodov a dospel k záveru, že súd prvej inštancie vykonal vo veci v dostatočnom rozsahu dokazovanie potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností a z vykonaného dokazovania vyvodil aj správny právny záver. Súd prvej inštancie považoval v danej veci za rozhodujúce, že žalobca nepreukázal poskytnutie peňažných prostriedkov v Českej republike, preto konštatoval, že mali byť poskytnuté v Slovenskej republike. Keďže žalobca nemá povolenie na poskytovanie úverov od Národnej banky Slovenska dospel k záveru, že zmluva, na základe ktorej si uplatnil svoj nárok je podľa § 11 ods. 3 zákona č. 129/2010 Z.z. neplatná. Vo vzťahu k prípadnému nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka, dospel k záveru, že žalobca neunesol dôkazné bremeno svojho tvrdenia, že peňažné prostriedky žalovanej aj skutočne vyplatil. Odvolací súd sa s uvedenými závermi v plnom rozsahu stotožnil a preto napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie, ako vecne správny, potvrdil. Odvolací súd považoval za vecne správne aj rozhodnutie súdu prvej inštancie o trovách konania, keďže úspešnej žalovanej žiadne trovy nevznikli. Zároveň odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie napadnutý rozsudok v dostatočnej miere po právnej aj skutkovej stránke odôvodnil, keď uviedol svoje úvahy, ktorými sa pri rozhodovaní riadil a danú vec správne právne posúdil. Odvolací súd sa týmto odôvodnením v plnom rozsahu stotožnil a preto na správnosť dôvodov napadnutého rozsudku ďalej iba poukazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

9. Žalobca v odvolaní, s poukazom na predložené listiny, tvrdil, že ním uplatňovaný nárok preukázal dostatočne, s ktorým tvrdením sa odvolací súd nestotožnil. Zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie totiž jednoznačne vyplýva, že nebolo preukázané poskytnutie úveru žalovanej v Českej republike, z ktorého dôvodu vyhodnotil, že úver mal byť poskytnutý v Slovenskej republike, pričom žalobca ani len netvrdil, že na poskytovanie úverov v Slovenskej republike má povolenie Národnej banky Slovenska. Navyše nebolo preukázané skutočné poskytnutie peňažných prostriedkov, z ktorého dôvodu nebolo možné uplatnený nárok posudzovať ako bezdôvodné obohatenie na strane žalovanej. Žalobca ďalej v odvolaní len poukazoval na skutočnosť, že je zapísaný v zozname subjektov finančného trhu vedeného Českou národní bankou a je oprávnený poskytovať úvery na základe licencie České národní banky podľa zákona č. 257/2016 Sb. Uvedené tvrdenie odvolací súd považoval z hľadiska uplatneného nároku za bezvýznamné, keďže poskytovať spotrebiteľské úvery na území Slovenskej republiky môžu len subjekty s povolením udeleným Národnou bankou Slovenska.

10. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

11. O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 396 ods. 1 CSP. Žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, keďže si náhradu trov odvolacieho konania neuplatnila a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli. Postupoval tak v súlade s čl. 17 základných princípov CSP, zakotvujúcim procesnú ekonomiu (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 28.02.2018, sp.zn. 7Cdo/14/2018).

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Nitre v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP), v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý

rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP). Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP), to neplatí, ak je a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).